Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ον | *Ἐν Ἀθήναις, 13 Μαΐου 1917* | *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 24*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ἂν τὸ κρύο ἦταν ἀκόμη μακρυά, ἐκλησίαζε ὅμως ἡ ἐποχὴ τῶν βροχῶν καὶ στὸ νησὶ ἐκεῖνο, τὸ ἐκτεθειμένο 'ς ὅλες τὴς μανίες τοῦ ὠκεανοῦ, ἡ κακοκαιρίες θὰ ἦταν συχνὲς καὶ ἴσως φοβερές.

Τὸ πρόβλημα λοιπὸν μιᾶς κατοικίας ἀνετώτερης καὶ ἀσφαλέστερης ἀπὸ τὰ Καμίνια ἔπρεπε νὰ μελετηθῇ σοβαρὰ καὶ νὰ λυθῇ γρήγορα.

Φυσικά, ὁ Πέγκροφ εἶχε κάποια προτίμησι γιὰ τὸ ἄσυλο ἐκεῖνο ποῦ τὸ ἀνακάλυψε ὁ ἴδιος· ἀναγνώρισε ὅμως τὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσουν ἓν ἄλλο. Θυμᾶσθε πῶς ἡ θάλασσα ἔρθασε μιὰ φορὰ ὡς μέσα στὰ Καμίνια· δὲν ἦταν φρόνημο νὰ ἐκτεθοῦν πάλι σὲ τέτοιο κίνδυνο.

— Ἔπειτα, εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ, εἶνε ἀνάγκη νὰ σφαλισθοῦμε, νὰ ὀχυρωθοῦμε καλλίτερα.

— Γιατί; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ. Τὸ νησὶ δὲν κατοικεῖται.

— Ἀπὸ ἀνθρώπους ἴσως ὄχι, μολονότι δὲν τὸ ἐξερευνήσαμε ἀκόμη ὁλόκληρο. Ἀλλ' ἂν δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πιθανώτατα ὑπάρχουν ἐπίφοβα ζῶα. Πρέπει λοιπὸν νὰ πάρωμε καλλίτερα τὰ μέτρα μας, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκάζεται νὰγρυπνᾷ ἕνας ἀπὸ μᾶς κάθε νύκτα καὶ νὰ διατηρῇ ἀναμμένη τὴ φωτιά. Ἔπειτα, φίλοι μου, ὅλα πρέπει κανεὶς νὰ τὰ προβλέπῃ. Εἴμαστε 'ς ἕνα μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ ποῦ συχνάζεται πολὺ ἀπὸ Μαλαίους πειρατάς.

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Χάρμπερτ· καὶ σὲ τέτοια ἀπόστασι ἀπὸ κάθε ξηρά;

— Ναί, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Οἱ πειραταὶ αὐτοὶ εἶνε τόσο καλοὶ θαλασσινοὶ ὅσο καὶ φοβεροὶ κακοῦργοι· γι' αὐτὸ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας.

— Ἂς ὀχυρωθοῦμε λοιπὸν ἐναντίον τῶν ἀγρίων, καὶ τῶν διπόδων καὶ τῶν τετραπόδων, ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ γελῶν.

— Δὲν ἔκανε ὅμως, ρώτησε ὁ Πέγκροφ, πρὶν ἀποφασίσωμε γιὰ κατοικία, νὰ ἐξερευνήσωμε πρῶτα ὅλο τὸ νησί;

— Καλὸ θὰ ἦταν, ἐπρόσθεσε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ. Μπορεῖ νὰ βρίσκαμε, ἀπὸ τἄλλο μέρος, καμμιὰ ἀπὸ 'κεῖνες τὴς σπηλιές, ποῦ γυρεύουμε τόσον καιρό.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι ἡ κατοικία μας πρέπει νὰ εἶνε κοντὰ σὲ νερὸ καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Φραγκλίνου, στὰ δυτικά τοῦ νησιοῦ, δὲν εἴδαμε οὔτε ποτάμι, οὔτε ρυάκι. Ἐδῶ ἀπεναντίας βρισκόμαστε ἀνάμεσα Εὐχαριστίας καὶ λίμνης Γκράντ, ποῦ εἶνε πλεονέκτημα σπουδαιότατο. Ἔπειτα, αὐτὴ ἡ ἀκτὴ εἶνε πιὸ προφυλαγμένη ἀπὸ τοὺς ἐτησίας ἀνέμους, ποῦ 'ς αὐτὸ τὸ ἡμισφαίριο πνέουν ἀπὸ τὰ βορειοδυτικά.

— Τότε, κύριε Σμίθ, εἶπε ὁ ναύτης, ἂς κτίσωμε ἕνα σπίτι στὴς ὄχθες τῆς λίμνης. Οὔτε τοῦβλα, οὔτε ἐργαλεῖα μᾶς λείπουν τώρα, Ἀφοῦ γίναμε καμινάρηδες, πιθαράδες, σιδεράδες, ἂς γίνουμε καὶ κτίστες, τί διάβολο!

— Κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ. Ἂς ψάξωμε ὅμως πρῶτα. Μιὰ φυσικὴ κατοικία θὰ μᾶς γλύτωνε ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ θὰ μᾶς ἐπροφύλαγε καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς.

— Μὰ ἐξετάσαμε ὅλον αὐτὸ τὸν γρανίτη, χωρὶς νὰ βροῦμε πουθενὰ οὔτε τρύπα, οὔτε σχισμάδα, εἶπε ὁ Σπίλετ.

— Οὔτε χαραματιά, ἀλήθεια! ἐπρόσθεσε ὁ ναύτης. Ἔ, καὶ νὰ μπορούσαμε νά-

«Ὁ Τὸπ σταμάτησε μπροστὰ 'ς ἕνα φεῖδι...» (Σελ. 190, στ. 6'.)

νοίξωμε μιὰ κατοικία, σκάβοντας αὐτὸ τὸν τοῖχο, καὶ μάλιστα λιγάκι φηλά, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ φόβο ἀπὸ κανένα! Νά, ἀπὸ τώρα βλέπω, 'ς αὐτὴ τὴ φάτσα, ποῦ κυττάζει κατὰ τὴ θάλασσα, πέντε-ἕξη καμαροῦλες...

— Μὲ τὰ παραθυράκια τους! εἶπε ὁ Χάρμπερτ γελῶν.

— Καὶ μὲ μιὰ σκάλα γιὰ νὰνεβαίνουμε! ἐπρόσθεσε ὁ Νάβ.

— Τί, τὸ γελᾶτε; ἐφώναξε ὁ ναύτης. Εἶνε ἀδύνατο τάχα νὰ γίνῃ; Μήπως δὲν ἔχουμε λοστοὺς κι' ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται; Μήπως ὁ κ. Σμὶθ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ μπαρούτη, γιὰ νὰ βάζωμε φουρνέλλα; Ψέμματα, κύριε Σμίθ; Δὲν θὰ μᾶς κάμετε καὶ μπαρούτη, ὅποτε χρειασθῇ;

Θὰ ἦταν ἄθλος ἡράκλειος νὰ σκάψουν τὸν γρανίτινο ἐκεῖνον ὄγκο, ἔστω καὶ μὲ φουρνέλλα. Ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν θέλησε νἀπογοητεύσῃ τὸν ἐνθουσιώδη ναύτη. Κι' ἀποκρίθηκε, προτείνων νὰ ἐξετασθῇ προσεκτικώτερα ὁ τοῖχος, ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ, ὡς τὴ βορεινή του γωνία, δηλαδὴ σὲ μιὰ ἔκτασι δυὸ περίπου μελλίων.

Βγῆκαν λοιπὸν κ' ἔψαξαν μὲ τὴ μεγαλήτερη προσοχή. Ἀλλὰ πουθενά, ὁ συμπαγὴς καὶ ἴσιος τοῖχος δὲν παρουσίαζε κοιλότητα ὁποιαδήποτε. Κι' αὐτὲς ἀκόμη ἡ φωληὲς τῶν πετροπεριστεριῶν, ψηλά, δὲν ἦταν παρὰ τρύπες ἀνοιγμένες στὴν κορυφὴ καὶ στὸ ἀκανόνιστα κομμένο φρύδι τοῦ γρανίτη. Ὥστε ἡ μόνη φυσικὴ κατοικία, 'ς ὅλη ἐκείνη τὴν ἀκτή, ἦταν τὰ Καμίνια, ποῦ ἔπρεπε ὅμως νὰ τὰ ἐγκαταλείψουν.

Στὴ βορεινὴ γωνία, ἐκεῖ ποῦ ἐτελείωνε πιὰ ὁ ἴσιος τοῖχος, ἐσχηματίζετο σὰν ἕνας λόφος ἀπὸ πέτρες, χώματα καὶ ἄμμους, σκεπασμένος ἀπὸ δενδράκια, θάμνους καὶ χορτάρια. Ἡ βλάστησι ὅμως δὲν προχωροῦσε παρὰ κέρα καὶ μιὰ μεγάλη, γυμνή, ξερὴ πεδιάδα ἀπὸ ἄμμο, ἄρχιζε 'στὰ πόδια τοῦ λόφου κ' ἔφθανε ὡς τὴν ἀκρογιαλιά.

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος θὰ ἐχύνοντο τὰ περισσεύματα τῆς λίμνης Γκράντ καὶ θὰ ἐσχημάτιζαν κάποιο καταρράκτη. Ἀλλὰ ὁ καταρράκτης αὐτὸς δὲν εἶχε βρεθῇ ἀκόμη σὲ κανένα σημεῖο τῶν ὀχθῶν ποῦ ἐξερεύνησαν ὡς τώρα, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ ὡς τὴν Τερψιθέα. Ὁ μηχανικὸς λοιπὸν ἐπρότεινε στοὺς συντρόφους του νἀναβοῦν στὸν μικρὸ λόφο ποῦ ἔθλεπαν τώρα καὶ νὰ γυρίσουν στὰ Καμίνια ἀπὸ τὰ ψηλώματα, γιὰ νὰ ἐξερευνήσουν τὴς βορεινὲς καὶ τὴς ἀνατολικὲς ὄχθες τῆς λίμνης.

Σὲ λίγα λεπτά, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Νὰβ βρέθηκαν στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου κι' ἀπὸ κεῖ-στ' ὀροπέδιο τῆς Τερψιθέας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τοὺς ἀκολουθοῦσαν μὲ ὄβημα σιγώτερο.

Σὲ ἀπόστασι διακοσίων ποδῶν, ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα, ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης ἀκτινοβολοῦσε. Τὰ δένδρα, μὲ τὰ κιτρινωπὰ χρώματα τοῦ φθινοπώρου, ἐσχημάτιζαν χαριτωμένα συμπλέγματα. Μερικοὶ μαῦροι κορμοί, πεσμένοι κάτω ἀπὸ τὰ γεράματα, ἔκοβαν τὸ πράσινο χαλὶ ποῦ ἐσκέπαζε τὸ ἔδαφος. Κ' ἕνα πλῆθος πολύχρωμοι καὶ πολυθόρυβοι παπαγάλοι, ἀληθινὰ κινητὰ πρίσματα, κηδοῦσαν ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, ποῦ λὲς κι' ἀνέλυαν τὸ φῶς σὲ μύρια χρώματα.

Οἱ ἄποικοι, ἀντὶ νὰ πᾶνε ἴσια στὴ βορεινὴ ὄχθη τῆς λίμνης, ἐπῆραν τὴν ἄκρη τοῦ ὀροπεδίου γιὰ νὰ φθάσουν στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τὴν ἀριστερή του ὄχθη. Θἄκαναν ἔτσι ἕνα γύρο δυὸ σχεδὸν μιλλίων. Ἀλλὰ ὁ δρόμος ἦταν εὔκολος, γιατὶ τὰ δένδρα, ἀραιά, ἄφιναν μεταξύ τους πλατιὰ διαστήματα. Ἦταν φανερό, ὅτι ἐκεῖ ἐτελείωνε ἡ εὔφορη ζώνη τοῦ νησιοῦ, μεταξὺ Κόκκινου Ποταμοῦ κι' Εὐχαριστίας.

Ὁ Κύρος Σμὶθ κ' οἱ σύντροφοί του παρατηροῦσαν τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, ποῦ ἦταν νέο γι' αὐτούς, κ' ἐπρόσεχαν, γιατὶ βέλη, τόξα καὶ μπαστούνια ἦταν τὰ μόνα τους ὅπλα. Ὅμως κανένα ἐπίφοβο ζῶο δὲν εἶχε φανῇ. Μόνο ποῦ μιὰ στιγμὴ ὁ Τὸπ σταμάτησε μπροστὰ 'ς ἕνα μεγάλο φεῖδι, ποῦ θἄταν μακρὺ ὡς δεκαπέντε πόδια. Ὁ Νὰβ τὸ ἐσκότωσε μὲ μιὰ μπαστουνιά. Ὁ Κύρος Σμὶθ τὸ ἐξέτασε καὶ εἶπε ὅτι δὲν ἦταν φαρμακερό, μπορεῖ ὅμως νὰ ὑπῆρχαν ἐκεῖ καὶ ἄλλα, ἐπικίνδυνα, ὅπως ἐκεῖνες ἡ κουφὲς-ὀχετές, μὲ τὴ διχαλωτὴ οὐρά, ποῦ σηκώνονται ὄρθιες, ἢ τὰ φτερωτὰ φεῖδια, μὲ τὰ δυὸ αὐτάκια ποῦ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ἐφορμοῦν σὰν βέλη.

Ἔφθασαν τέλος στὸ στόμιο τοῦ Κόκκινου Ποταμιοῦ, ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἐχύνετο στὴ λίμνη. Οἱ ἄποικοι ἐγνώρισαν, στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη, τὸ μέρος ποῦ εἶχαν ἐπισκεφθῇ, ὅταν κατέβηκαν ἀπὸ τὸν Φραγκλίνο. Ὁ Κύρος Σμὶθ παρατήρησε καὶ πάλι, ὅτι τὸ ποτάμι ἔτρεφε τὴ λίμνη μὲ μεγάλη ἀφθονία καὶ ὅτι δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ὑπάρχῃ ὁ καταρράκτης, ποῦ θἄταν ἴσως δυνατὸ νὰ χρησιμοποιήσουν τὴ μηχανική του δύναμι.

Οἱ ἄποικοι, σκορπισμένοι, ἀλλὰ χωρὶς νἀπομακρύνωνται πολὺ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἄρχισαν νὰ τριγυρίζουν τὴν ὄχθη. Τὰ νερὰ τῆς λίμνης εἶχαν πολλὰ φάρια κι' ὁ Πέγκροφ εἶπε, ὅτι ἔπρεπε νὰ κατασκευάσουν καὶ ἐργαλεῖα γιὰ νὰ ψαρεύουν.

Ἔχρειάσθη πρῶτα νὰ κάμψουν μιὰ μυτερὴ ἄκρη, ποῦ ἐσχηματίζετο στὰ βορειοανατολικά. Ἴσως ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος νὰ ἐχύνοντο τὰ περισσεύοντα νερά, γιατὶ ἡ ἐσχατιὰ τῆς λίμνης ἄγγιζε σχεδὸν τὴν ἐσχατιὰ τοῦ ὀροπεδίου. Ἀλλὰ οἱ ἄποικοι δὲν βρῆκαν τίποτε κ' ἐξακολούθησαν τὴν ἐξερεύνησι τῆς ὄχθης, ποῦ ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ γύρισμα, προχωροῦσε ἴσια, παράλληλη πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος ἦταν λιγώτερο δασώδης, ἀλλὰ μερικὰ δένδρα, σπαρμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐμεγάλωναν τὴν γραφικότητα τῆς τοποθεσίας. Ἡ λίμνη Γκράντ ἐφαίνετο 'ς ὅλη της τὴν ἔκτασι καὶ καμμιὰ πνοὴ δὲν ἐρρυτίδωνε τὴν ἐπιφάνεια τῶν νερῶν της. Ὁ Τὸπ, διασχίζων τοὺς θάμνους, ἐσήκωνε διάφορα πουλιά, ποῦ ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Χάρμπερτ τὰ χαιρετοῦσαν μὲ τὰ βέλη τους. Ἓν' ἀπ' αὐτὰ ἔπεσε πληγωμένο. Ἦταν μιὰ «φούλκα», πουλὶ νηκτικὸ μὲ κοντὴ μύτη καὶ μὲ πλατιὰ δάκτυλα, ποῦ τὸ ἄφησαν νὰ τὸ φάῃ ὁ Τὸπ, γιατὶ τὸ κρέας του δὲν ἦταν καθόλου νόστιμο.

Οἱ ἄποικοι ἀκολουθοῦσαν τώρα τὴν ἀνατολικὴ ὄχθη καὶ σὲ λίγο θὰ ἔφθαναν στὸ μέρος ποῦ εἶχαν ἐπισκεφθῇ τὴν πρώτη φορά. Ὁ μηχανικὸς ἀπορροῦσε πολὺ πῶς δὲν ἐφαίνετο ὁ καταρράκτης. Τί ἐγίνετο λοιπὸν ὅλο ἐκεῖνο τὸ νερό;

Ἄξαφνα, ὁ Τὸπ, ἥσυχος ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔδειξε σημεῖα ἀνησυχίας. Ἔτρεχε ἀπάνω, κάτω, σταματοῦσε, ἐκύτταζε τὴ λίμνη μὲ τὸ ἕνα πόδι σηκωμένο, σὰν ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ, ἐγαύγιζε μὲ λύσσα κ' ἔπειτα σιωποῦσε.

— Τί εἶνε, Τὸπ; τοῦ φώναξε ὁ κύριός του.

Ὁ σκύλος ἔτρεξε κοντά του καὶ πάλι ὥρμησε στὴν ὄχθη. Κι' ἄξαφνα ἔπεσε στὸ νερό.

—Ἐδῶ, Τὸπ! ἐφώναξε ὁ Κύρος Σμίθ, ποῦ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ στὰ ὕποπτα ἐκεῖνα νερά.

— Μὰ τί συμβαίνει ἐκεῖ ἀπὸ κάτω; ρώτησε ὁ Πέγκροφ, παρατηρῶν τὴν ἐπιφάνεια τῆς λίμνης.

— Κάποιο ἀμφίβιο θὰ εἶδε ὁ Τὸπ, εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

— Κανένα κροκόδειλο; εἶπε ὁ ρεπόρτερ.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός· δὲν ὑπάρχουν κροκόδειλοι εἰς αὐτὰ τὰ πλάτη.

Ὁ Τὸπ, ἅμα τοῦ φώναξε ὁ κύριός του, βγῆκε ἔξω. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ἡσυχάσῃ. Πηδοῦσε μέσα στὰ ψηλὰ χόρτα τῆς ὄχθης, σὰν νὰ παρακολουθοῦσε κάποιο ἀόρατο ζῶο, ποῦ ἔτρεχε κι' αὐτὸ ἄκρη-ἄκρη, κάτω ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς λίμνης. Ἓν τούτοις τὰ νερὰ αὐτὰ ἦταν ἥσυχα. Πολλὲς φορὲς οἱ ἄποικοι ἐσταμάτησαν στὴν ὄχθη κ' ἐκύτταξαν μὲ προσοχή. Δὲν εἶδαν τίποτα! Τί εἶχε πάθῃ λοιπὸν ὁ Τὸπ;

—Ἂς ἐξακολουθήσωμε ὡς τὸ τέλος αὐτὴ τὴν ἐξερεύνησι, εἶπε ὁ μηχανικός.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔφθασαν στὴ νοτιοανατολικὴ ἄκρη τῆς λίμνης καὶ ξαναβρέθηκαν στὸ ὀροπέδιο τῆς Τερψιθέας. Ἡ ἐξερεύνησις τῶν ὀχθῶν ἦταν πιὰ τελειωμένη, ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν εἶχεν ἀνακαλύψει ἀπὸ ποῦ ἄδειαζε ἡ λίμνη Γκράντ!

— Καὶ ὅμως ὁ καταρράκτης ὑπάρχει! εἶπε. Καὶ ἀφοῦ δὲν φαίνεται ἀπέξω, θὰ εἶνε ἀπὸ μέσα. Αὐτὸς ὁ γρανίτινος ὄγκος θὰ τὸν περιέχῃ κάπου στὸ ἐσωτερικό του.

— Μὰ τί σημασία δίδετε 'ς αὐτό; τὸν ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Μεγάλη, φίλε μου! Γιατὶ ἂν πραγματικῶς ἡ λίμνη ἀδειάζῃ ἀπὸ μέσα, στὸ γρανίτη θὰ ὑπάρχῃ κάποιο κοίλωμα, ποῦ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ χρησιμοποιήσωμε γιὰ κατοικία, ἀφοῦ μεταστρέψωμε, ἐννοεῖται, τὸ νερό.

— Δὲν μπορεῖ, ρώτησε ὁ Χάρμπερτ, ἡ λίμνη νἀδειάζῃ ἀπὸ τὸν πάτο, νὰ χύνωνται δηλαδὴ τὰ νερά της στὴ θάλασσα ἀπὸ κανένα ὑπόγειο ἀγωγό;

— Μπορεῖ κι' αὐτό, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός. Τότε ὅμως θἀναγκασθοῦμε νὰ κτίσωμε τὸ σπίτι μας ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ἀφοῦ ἡ φύσις δὲν ἔκαμε τὰ πρῶτα ἔξοδα τῆς οἰκοδομῆς.

Οἱ ἄποικοι ἑτοιμάζοντο νὰ διασχίσουν τὸ ὀροπέδιο γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ Καμίνια, γιατὶ ἦταν πέντε ὧρες βράδυ. Ἔξαφνα, ὁ Τὸπ ἔδειξε νέα συμπτώματα ἀνησυχίας. Ἐγαύγισε μὲ λύσσα καί, πρὶν προφθάσῃ ὁ κύριός του νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ξανάπεσε στὴ λίμνη.

Ἔτρεξαν ὅλοι στὴν ὄχθη. Ὁ σκύλος ἀπεῖχε τώρα περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι πόδια καὶ τοῦ κάκου τὸν ἐφώναζε ὁ Κύρος Σμίθ, ὅταν ἕνα πελώριο κεφάλι ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ποῦ 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος δὲν ἦταν τόσο βαθύ.

Ὁ Χάρμπερτ ἐγνώρισε ἀμέσως τὸ εἶδος τοῦ ἀμφιβίου ποῦ εἶχε τὸ κωνικὸ ἐκεῖνο κεφάλι μὲ τὰ μεγάλα μάτια καὶ μὲ τὰ μακρυὰ μουστάκια.

— Εἶνε λαμαντίνι! ἐφώναξε. Ἀρκούδα τοῦ νεροῦ!

Δὲν ἦταν καθαυτὸ ἀλλίγατορας, ἀλλὰ ἓν ἄλλο εἶδος ἀπὸ τὴν οἰκογένεια αὐτὴ τῶν κητοειδῶν, ποῦ διακρίνεται ἀπὸ τὰ πολὺ ἀνοιχτά του ρουθούνια καὶ λέγεται κοινῶς «θαλασσινὴ ἀγελάδα».

Τὸ πελώριο ἀμφίβιο ὥρμησε κατὰ τοῦ σκύλου, ποῦ θέλησε νὰ τὸ ἀποφύγῃ, ἐπιστρέφων γρήγορα στὴν ὄχθη.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Ἡ ὥρα θὰ ἦταν ἐννέα πρωί. Τὸ ξεροβόρι φυσοῦσε ἀλύπητα γιὰ τὴ φτωχολογιά. Οὔτε σκύλο δὲ θἄβγαζε κανεὶς στὸ δρόμο.

Μιὰ κουρελλοῦ, χλωμὴ καὶ πεινασμένη βαστοῦσε ἀπὸ τὸ σχοινί του ἕνα φτωχὸ γαϊδουράκι ποῦ ἔμοιαζε ἑκατὸ χρονῶ καὶ ποῦ μὲ κόπο ἔσερνε ἕνα ἐλεεινὸ μικρὸ κάρρο. Ὁ γάϊδαρος εἶχε πιὰ ἀποστάσει. Σταμάτησε μονοκόμματα, σὰν ἀποφασισμένος νὰ μὴν κάμῃ οὔτε βῆμα πιά. Τὰ κανιά του τρεμούλιαζαν καὶ ἦταν φόβος μὴ ξαφνικὰ σωριαστῇ κατὰ γῆς. Ἔσκυβε τὸ κεφάλι του μελαγχολικὸς σὰν γάϊδαρος ποῦ καταλάβαινε τὴν ὑστερνή του ὥρα.

Ἕνας κουρελλᾶς θὰ τὸν ἔδερνε ἀλύπητα μὲ βλαστήμιες, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ κουνηθῇ ξανά. Ἡ κουρελλοῦ ὅμως κύτταζε τὸ ζῶο μὲ πρόσωπο ποῦ συμπονοῦσε, μὲ μάτι ἀληθινὸ μητέρας ἢ ἀδελφῆς. Κι' ὁ γάϊδαρος τὴν κύτταζε κ' ἐκεῖνος. Καὶ τὸ εὐγλωττό του μάτι ἔλεγε φανερά: «Τελείωσε πιά! ἔφτασα στὸ τέλος. Στάθηκα ἥσυχος γιὰ σένα. Πέρασα ὅμως τὴς νύχτες χωρὶς νὰ παραπονεθῶ οὔτε μιά. Καὶ σ[illegible] ἤτουν καλὴ γιὰ μένα, ποτὲς σου δὲ μ' ἀρνήθηκες τὸ παραμικρό. Οὔτε ζάχαρη, οὔτε ψωμί, οὔτε χάδια. Μὰ... βλέπεις πεθαίνω πιά. Κουράστηκα».

Ἡ γυναικούλα τοῦ μίλησε γλυκά:

— Ἔλα, σύρε, Πετρούλη μου, τί, ἐδῶ θὰ μ' ἀφήσῃς;

Καὶ βάλθηκε καὶ κείνη στὸν τρεχό. Μὰ τὸ ζῶο δὲν κουνήθηκε. Ἤξερε καλὰ πῶς δὲν θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ φτάσῃ ὡς τὸ καλύβι του, ὡς τὸν ὑστερνὸ σταθμὸ τῆς δυστυχίας του.

— Μὰ πῶς θέλεις νὰ φτάσουμε, Πετρούλη; παραπονέθηκε ἡ κουρελλοῦ.

Καὶ ἔτρεξε στὸ γειτονικὸ καφενεῖο.

Τὸ ζῶο τὴν ἀκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα γεμάτο ἀπὸ μιὰν ἀόριστη ἀνησυχία. Λὲς καὶ φοβότανε μὴν πεθάνῃ χωρὶς τὴν κυρά του. Ἡ κουρελλοῦ γύρισε σὲ λίγο. Κρατοῦσε ἕνα κομμάτι ψωμὶ στὸ ἕνα χέρι καὶ στὸ ἄλλο ἕνα βῶλο ζάχαρη.

Ὁ γάϊδαρος ἀνασήκωσε τὰ χείλη καὶ δοκίμασε νὰ προβάλῃ τὰ δόντια. Μὰ τὸ ψωμὶ τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του... Καὶ ἦταν ὥρα ποῦ ἔπρεπε νὰ πεινᾷ! Ἡ κυρά του τοῦ προσέφερε τότε τὴ ζάχαρι. Τὴν πῆρε γιὰ νὰ μὴ τῆς χαλάσῃ τὴν καρδιά, μὰ τὴν ἄφησε νὰ πέσῃ κι' αὐτὴ πλάγι στὸ ψωμί.

— Ἀχ! Θεέ μου, Θεέ μου! Τί δυστυχία! ἀναστέναξε ἡ καλὴ γυναῖκα.

Κατάλαβε πῶς εἶχε χάσει πιὰ τὸ ζῶο της. Δυὸ μεγάλα δάκρυα στάλαξαν σὰν μαργαριτάρια καὶ κύλισαν ἀπὸ τὰ ξερακιασμένα μάτια της. Ἄπλωσε τὰ χέρια, ἀγκάλιασε τὸ κεφάλι τοῦ γαϊδάρου της καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φιλᾷ σὰν μικρὸ παιδί. Ὦ! τί χαρά. Τὸ ἀγκάλιασμα αὐτὸ ἔκαμε τὸ θαῦμά του, ποῦ φανερώθηκε στὴν ἀρχὴ μὲ μιὰ φωνὴ τῆς καρδιᾶς. Ὁ γαϊδουράκος ἄρχισε νὰ γκαρίζῃ σὰν στὴς καλύτερές του μέρες. Ὁ Πετρούλης ξαναζωντάνευε.

—Ὤ! εἶνε ὡραῖο αὐτὸ ποῦ κάματε, κυρούλα μου! τῆς φώναξε. Δὲν κρατήθηκα πιά. Ἤμουν συγκινημένος.

—Ἀχ! κύριέ μου! μοῦ λέγει κλαίωντας· ἂν ξέρατε πόσο τἀγαπῶ αὐτὸ τὸ ζῶο! Φαντασθῆτε, τὸ γλύτωσα ἀπὸ τὸ μακελλειὸ ἐδῶ κ' ἐφτὰ χρόνια. Καὶ ποτὲς μου δὲν τῶδειρα.

— Καὶ πόσο σᾶς κόστισε; τὴν ρώτησα.

— Δέκα φράγκα.

— Νά, πάρτε ἑκατό. Ν' ἀγοράσετε ἕνα ἄλλο ζῶο καὶ νὰ τὸ θρέφετε αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν κάνῃ τίποτα.

—Ἡ γρηοῦλα δέχθηκε μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης. Σ' αὐτὸ ὅμως τὸ ἀναμεταξὺ τὸ θαῦμα ἀποσώθηκε. Ὁ γάϊδαρος ξαναζωντανεμένος ξεκίνησε σχεδὸν χαρούμενος. Καὶ ἡ κουρελλοῦ μπῆκε καὶ κείνη ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἁμαξάκι γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα χέρι στὸ φίλο της Πετρούλη.

Ἀλλοίμονο! τὸ ἴδιο βράδυ γύρισε στὸ σπίτι μου ὅλο κλάμματα.

—Ἀχ! κύριε μου! Πέθανε!

— Τὸν κακομοίρη τὸν Πετρούλη!

— Μάλιστα, κύριε μου! Ὅ,τι φτάσαμε στραβὰ-κουτσὰ στὴ συνοικία μας. Ἅμα ἀντίκρυσε τὸ καλύβι μας... γονάτισε... Θέλησα νὰ τὸν σηκώσω, μὰ... τώρα πιά, εἶχε τελειώσῃ στὰ καλά!.. Καὶ νὰ συλλογίζεσαι πῶς θέλητε νὰ πεθάνῃ στὸ σπίτι του... καὶ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν καθημερινὴ δουλειά του!..

Καὶ ἡ κουρελλοῦ ἄνοιξε τὸ χέρι της.

—Ὁρίστε τὰ ἑκατὸ φράγκα σας, κύριε. Δὲν ἔχω τί νὰ τὰ κάμω πιά.

Σᾶς ἐξομολογοῦμαι πῶς δὲν ξέρω ποιὸν πρέπει νὰ θαυμάσω περισσότερο: Τὸν Πετρούλη, ἢ τὴν κυρούλα του;

Διασκευὴ ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τοῦ Arsène Houssaye

Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΑΤΑΡΡΑΧΤΗΣ

Ἀκράτητος ὁ καταρράχτης τέλος
πέφτει σ' ἕλος
Καὶ μέσα ἐκεῖ, σὲ μαύρου βούρκου βύθη,
Μήτ' ἐκινήθη...

Μὰ τὸ νεφάκι ἰδές, ποὺ σιγοτρέχει,
Τύχη ποὺ ἔχει.
Σὰν ἐξεδίψασε πουλάκια, πεταλούδια,
Χλόη καὶ λελούδια,

Μέσ' στὴν ἀγκάλη ἀπλώθηκε λιμνούλας,
Γλυκειᾶς μανούλας,
Κ' ἡσυχασμένο πάντ' ἀντιφεγγίζει
Γῆ κι' αἰθέρια:

Σὰ γύρω του δεντράκια καθρεφτίζει,
Φεγγάρι, ἀστέρια...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η VENTETTA

[*Μυθιστόρημα ὑπὸ* **A. FERGUSON**]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Κόρπο ντὶ Μπάκκο!

Τὸ φανελλένιο μου πουκάμισο ἦταν στὸ στῆθος ἀνοικτό. Ὁ Βάρθος πέταξε τὸ ραβδί του, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του μιὰ πελώρια κάμα, τὴν ἔκαμε νὰ στράψῃ μπροστά μου, μ' ἕναν ἄγριο παλμό, κι' ἀξαφνα τὴν ἀκκούμπησε ἴσια στὸ γυμνό μου στῆθος.

Πρὸς μεγάλη του ἔκπληξι, οὔτε κουνήθηκα.

Ὁ Μάζος, λιγώτερο σκληρὸς ἀπὸ τὸν ἀδελφό του, ἀλλὰ καὶ πολὺ δειλὸς γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἐπροτίμησε νὰ γυρίσῃ τὴν πλάτη καὶ νὰπομακρυνθῇ.

— Ἔλα, γιὰ νὰρχίσουμε! εἶπε ὁ Βάρθος μὲ φρικτὴ φωνή.

Ἐδύθισε τότε τὴ μύτη τῆς κάμας στὸ κρέας μου (*) κ' ἐχάραξε στὸ στῆθός μου ἕνα κύκλο, ποῦ κοκκίνησε ἀμέσως.

«Ὁ Βάρθος κι' ὁ Μάζος πολεμοῦσαν νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα τὴ βάρκα...»

Ἀφοῦ εἶχε ἀποφασίσῃ, γιὰ τὴ δική του ἀσφάλεια, νὰ μὴ μὲ σκοτώσῃ ἐμένα, προτοῦ βρῇ καὶ ξεμπερδέψῃ τὸν Φραντζέσκο, ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸ τώρα νὰ μὲ πληγώσῃ σοβαρά. Ἐλογάριαζε ὅτι ὁ φόβος κι' ὁ πόνος μιᾶς γρατζουνιᾶς θὰ μ' ἔκαναν νὰ μιλήσω. Ἀλλὰ ἔκπληκτος ποῦ μ' ἔβλεπε νὰ ὑπομένω μὲ τόση ἀπάθεια, μὲ τόση ἀταραξία, ἐτράβηξε τὴν κάμα του, τὴν κούνησε πάλι καὶ εἶπε:

— Ἄς ἐξακολουθήσουμε τὸ παιχνίδι. Τώρα τρυπῶ ἐδῶ!

Ἀλλὰ πρὶν ἡ κάμα νὰγγίξῃ στὸ στῆθός μου, ὁ Μάζος, μὲ μιὰ μεγάλη κραυγή, σταμάτησε τὸ χέρι τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἔφτασαν! ἐφώναξε· πλάκωσαν!.. Γρήγορ' ἀς φύγουμε!.. Μόλις προφταίνουμε νὰ ρίξωμε τὴ βάρκα μας στὴ θάλασσα!.. Ἔλα, μὴ μᾶς πιάσουν!..

— Δὲν φεύγω ἀπὸ δῶ, πρὶν κάμω ὅ,τι πρέπει! ἀποκρίθηκε ὁ Βάρθος.

— Εἶσαι τρελός, ὑπέλαβε ὁ Μάζος, ἀλαλιασμένος. Σοῦ λέω, ἔρχονται! Εἶνε πολὺ ἀργά, γιὰ νὰ βρῇς τὸν Φραντζέσκο!.. Δὲν θὰ πατορθώσῃς ἄλλο, παρὰ νὰ σὲ τσακώσουν αὐτοί καὶ νὰ σὲ χώσουν στὴ φυλακή. Ἂν σάρεσῃ, μεῖνε!.. Ἐγὼ φεύγω! γειά σου!

Ὁ φόβος ἐζωήρευε τὸν κοιμισμένο νοῦ τοῦ Μάζου καὶ τοῦ ἔλυνε τὴ γλῶσσα.

— Κόρπο ντὶ Μπάκκο! ἐθλασφήμησε ὁ Βάρθος. Θάχα τελειωμένη τώρα τὴ δουλειά, ἂν δὲν ἦταν στὴ μέση αὐτὸ τὸ παληόπαιδο!

Τὸν ἔπιασε καινούργια μανία θυμοῦ καὶ μ' ἅρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ μ' ἀνάγκασε νὰ περιστραφῶ δυὸ-τρεῖς φορὲς σὰν σβούρα.

Κουνοῦσε ἀκόμα τὴν κάμα του, ἀλλὰ τώρα ὄχι στὰ ψέμματα. Δὲν εἶχε ἄλλο στὸ νοῦ του, παρὰ νὰ μὲ σφάξῃ.

Τὸ κατάλαβα.

Γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Μάζο, εἶχε χαλαρώσῃ λίγο, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τὸ σφίξιμό του. Μὲ μιὰ μεγάλη προσπάθεια, κατώρθωσα τότε νὰ ποσπασθῶ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια.

— Κόρπο ντὶ Μπάκκο! ξαναφώναξε ὁ κακοῦργος.

Καὶ μὲ κυνήγησε μὲ λύσσα. Ἀλλὰ στὸ Λύκειο ἤμουν ὁ καλλίτερος δρομεὺς ἀπ' ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου καὶ τώρα ἐπρόκειτο γιὰ τὴ ζωή μου. Ἔπειτα ὁ Βάρθος ἦταν λιγάκι βαρύς. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτό, εἶδε ὅτι δὲν θὰ μ' ἔφθανε ποτέ. Ὁ Μάζος ἐξακολουθοῦσε νὰ τοῦ φωνάζῃ, ὅτι ἦταν ἀργά, ὅτι ἔπρεπε νὰ μπαρκαρισθοῦν ἀμέσως. Ὁ Βάρθος ἀναγκάσθηκε νὰ σταματήσῃ. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ, νὰ ἐκδικηθῇ, μοῦ πέταξε τὴν κάμα μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Εἶχε σκοπεύσῃ καλά, γιὰ νὰ μὲ πετύχῃ στὴ μέση τῆς ράχης. Εὐτυχῶς, τὴ στιγμὴ ἐκείνη παραπάτησα, σκούνταψα, ἔχασα λίγο τὴν ἰσορροπία, καὶ τὸ μαχαῖρι, ποῦ ἀλλοιώτικα θὰ μ' ἐπλήγωνε θανάσιμα, μοῦ ἔξυσε ἁπλῶς τὸ μπράτσο κ' ἐκάρφωθηκε στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου ποῦ ἦταν μπροστά μου.

Κρύφθηκα πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ δένδρο, κι' ἀπὸ κεῖ εἶδα τοὺς δυὸ Σικελούς, ποῦ εἶχαν πάρῃ τρέχοντας τὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ καταίβουν ἀπὸ τοὺς βράχους στὴν ἀκροθαλασσιά.

Εὐτυχισμένο νανάγιο.

Μόλις τοὺς ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἄφισα τὸ δένδρο ποῦ μ' ἔκρυβε, γιὰ νὰ πάω σ' ἕν ἄλλο μέρος, ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσα νὰ παρακολουθῶ τὰ κινήματά τους, καθὼς καὶ τὰ κινήματα τῆς «Ἀφρόεσσας».

(*Ἕπεται συνέχεια*) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

(*) Ἴδε εἰκ. προηγ. φύλλου, σελ. 184.

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΕ'.—ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

[*Διάλεξις τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου*]

Ὁ πατήρ του ὠνομάζετο Παράσχος Νασάκης ἢ Νασάκογλους, ἐκ Χίου. Ὁ ποιητὴς ἔκαμεν ἐπώνυμον τὸ βαπτιστικόν πατρικὸν ὄνομα καὶ, παραλείπων τὸ οἰκογενειακόν, ὑπεγράφετο ἁπλῶς: Γεώργιος Παράσχος. Ἐγεννήθη τὸ 1822 καὶ βρέφος μετεφέρθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ τῶν γονέων του, φευγόντων τὸν σκληρὸν διωγμὸν τῶν Τούρκων. Ἐμεγάλωσε καὶ ἐξεπαιδεύθη εἰς τὸ Ναύπλιον. Ἐκεῖ ἐγνώρισεν ὅλους τοὺς φουστανελλοφόρους ἀγωνιστάς, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὴν αὐλὴν καὶ τὴν συνοδείαν τοῦ βασιλέως Ὄθωνος. Αὐτοὺς ἔψαλε κατόπιν ἡ λύρα του. Ὅταν αἱ Ἀθῆναι ἔγιναν πρωτεύουσα, ὁ Γεώργιος Παράσχος ἦλθεν ἐδῶ οἰκογενειακῶς καὶ διωρίσθη συντάκτης τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς; διατηρηθεὶς εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν μέχρι τοῦ θανάτου του, σαράντα ὁλόκληρα χρόνια, τὸ 1886. Ποτὲ δὲν ἔβγαλε τὴν φουστανέλλαν. Ὁ ψάλτης τῶν ἡρώων τοῦ 21 ἐφοροῦσε τὸ δοξασμένον των ἔνδυμα.

Τὰ γνωστότερα ἀπὸ τὰ ποιήματά του, πατριωτικὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶνε τὸ «Πανελλήνιον», τὸ «Ἀρκάδι», ὁ «Ὕμνος πρὸς τὸν Βασιλέα», τὸ «Ἐθνικόν», καὶ «Ὁ σκαπός».

Μετέφρασεν ἐμμέτρως καὶ τὴν «Ἰλιάδα» τοῦ Ὁμήρου, καθὼς καὶ τὸν «Ἐρνάνην» τοῦ Οὐγκώ.

Ἡ Κρήτη ἐγειρομένη

[*Ἀπόσπασμα*]

Ἀπὸ φλόγες ἡ Κρήτη ζωσμένη,
Τὰ βαρειά της τὰ σίδερα σπᾷ
Καὶ σὰν πρῶτα χτυπιέται, χτυπᾷ
Καὶ γοργὴ κατεβαίνει.

Μὲ μεγάλο θεόρατο δόρυ
Ὅλη γειάτα πετᾷ καὶ ζωή,
Καὶ σὲ τόση φωτιὰ καὶ βοὴ
Τρέμουν δάση καὶ ὄρη.

Ὅπου ρίξῃ θολὴ τὴ ματιά της
Χίλια ὅπλα στὴς ράχες λαλοῦν,
Καὶ χιλιάδες πετοῦν, ροβολοῦν
Τουρκομάχοι μπροστά της.

Χτύπα, χτύπα, τῆς θάλασσας Σοῦλι!
Χτύπα, Κόρη γλυκειὰ τοῦ γιαλοῦ!
Ἐδῶ ἄνδρες παλεύουν· ἀλλοῦ
Ζοῦν γυναῖκες ἢ δοῦλοι.

Ἀπὸ Ἀδῶ, Σελινιῶτες, Λακκιῶτες,
Ἀπ' ἐκεῖ στὴ φωτιά, Σφακιανοί!
Νὰ βουήξῃ παντοῦ μιὰ φωνὴ
Στὴς σπαθιὲς σας τὴς πρῶτες.

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟν ΔΙΗΓΗΜΑ)

[*Συνέχεια· Ἴδε σελίδα 185*]

Τελοσπάντων, ὅταν ἦλθε ἡ ὡρισμένη ὥρα, ἡ παράστασις ἄρχισε. Τὸ πολυθόρυβο κι' ἀνήσυχο πλῆθος, ποῦ εἶχε μαζευθῆ στὸ ὑπαίθριο θέατρο ἀπὸ τὰ χαράματα, σύχασε καὶ σώπασε, σὰ νὰ τοὔκαμαν μάγια.

Μὲ τὴν ἰδέα ὅτι σώζει τὸν ἀγαπημένο της πατέρα, ἡ Νικέττα ἔπαιζε τὸν ρόλο τοῦ Καλοῦ Ἀγγέλου μὲ μεγάλη ὄρεξι, μ' ἔμπνευσι ἀληθινή. Γι' αὐτό, κάθε φορὰ ποῦ παρουσιάζετο μὲ τὴν κατάλευκη φορεσιά της, μὲ τὰ ξεπλεγμένα της τὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τὸ χρυσὸ ἀστέρι στὸ μέτωπό της, τὴν ὑποδέχουνταν φωνές, ἐπευφημίες, χειροκροτήματα ἐνθουσιωδέστατα.

— Γειά σου, Ἄγγελε! τῆς φώναζαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ.

Ἀλλ' αὐτὸς ὁ θριαμβος δὲν ἐμεθοῦσε τὴν μετριόφρονα Νικέττα, ποῦ ἅμα ἡ παρουσία της δὲν ἦταν ἀναγκαία στὴ σκηνή, ἀπεσύρετο σὲ μιὰν ἄκρη γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ. Καὶ 'ς ὅσους τὴν ἐπλησίαζαν, γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσουν τὸ θαυμασμό τους καὶ νὰ τὴ συγχαροῦν, ἔλεγε:

— Ὁ ρόλος μου εἶνε ὡραῖος. Χειροκροτοῦν τὸν Καλὸ Ἄγγελο καὶ τὰ καλά του λόγια· ὄχι ἐμένα...

Σ' ἕν ἀπ' αὐτὰ τὰ διαλείμματα, ἡ Νικέττα εἶδε ἄξαφνα μπροστά της τὸν ξάδελφό της Ἀντρέα. Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ μαρτυροῦσε μιὰ μεγάλη ταραχή.

Ἡ Νικέττα ἐτρόμαξε.

— Τί συμβαίνει, Ἀντρέα; τί ἔχεις; τί μὲ θέλεις; τὸν ρώτησε.

— Αὐτοί οἱ ἄθλιοι Μπουργκινιόνοι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀντρέας, πᾶνε τὸν πατέρα σου νὰ τὸν ἐκθέσουν στὸν κύφωνα.

— Ἀδύνατο! ἐφώναξε ἡ Νικέττα. Ἐγὼ ἡ ἴδια ἐπλήρωσα τὸ πρόστιμό του στὸ μεγάλο Πρεβῶτο.

— Σὲ κοροϊδεύει ὁ παληάνθρωπος, οἐ γέλασε!

— Πῶς; Μὰ τοῦ ἔδωσα δυὸ σκοῦδα, σοῦ λέω!

— Νά, νά! κύτταξε κεῖ!.. Ψέμματα σοῦ λέω; Κύτταξε νὰ ἰδῆς τί γίνεται!

Κι' ὁ Ἀντρέας τῆς ἔδειξε μιὰ συνοδεία ποῦ περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἦταν πραγματικῶς ὁ δυστυχισμένος ζωγράφος, ποῦ οἱ στρατιῶτες τοῦ μεγάλου Πρεβώτου τὸν εἶχαν στὴ μέση καὶ τὸν ὡδηγοῦσαν στὸν κύφωνα.

Ἡ Νικέττα ἐχλώμιασε κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ ὅλη. Ἀλλὰ ὁ Ἀντρέας τῆς εἶπε:

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, ξαδέλφη! Ἐπῆρα μαζί μου κάμποσα παιδιά, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω, γιὰ νὰ τὸν σώσω. Θάρρος!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφυγε τρέχοντας.

Μιὰ στιγμὴ λιποψύχησε ἡ Νικέττα ἀλλὰ γρήγορα ξαναβρῆκε τὸ θάρρος της. Μάλιστα ὁ μεγάλος, ὁ ἄμεσος κίνδυνος ποῦ ἀπειλοῦσε τὸν πατέρα της, τῆς ἔδωσε μιὰ ἔκτακτη δραστηριότητα. Ἀνέβηκε πάλι στὴ σκηνὴ κ' ἔτρεξε ὡς τὸ προσκήνιο, ὅπου ἐσταμάτησε.

«Ὁ πατέρας μου εἶνε στὴ φυλακή!..»
(Σελ. 185, στ. γ'.)

Ὅταν τὸ πλῆθος εἶδε τ' ὡραῖο πρόσωπο τοῦ Καλοῦ Ἀγγέλου τόσο χλωμό, ὅταν εἶδε τὸ κεφάλι του ἀνάμαλλο καὶ προπάντων ὅταν δὲν ἄκουσε νὰ βγαίνουν λόγια ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀνησύχησε, ταράχθηκε, φοβήθηκε πολύ.

— Τί εἶνε; ἄρχισαν νὰ φωνάζουν ἀπ' ὅλες τῆς μεριές· τί συμβαίνει; Μίλησε!.. Πές!..

Τότε ἡ Νικέττα, συγκεντρώνουσα ὅλη της τὴ δύναμι, ἀποκρίθηκε:

— Σεῖς ὅλοι ποῦ εἶσθε ἐδῶ, μάθετε τί συμβαίνει. Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ κὺρ Πέτρου Γκοντινώ, τοῦ τιμίου ζωγράφου τῆς ὁδοῦ Ἐρωδιοῦ. Ὁ πατέρας μου εἶχε καταδικασθῆ σὲ μιᾶς ὥρας κύφωνα, ὄχι γιὰ καμμιὰ κακὴ ἢ ἀτιμωτικὴ πρᾶξι, ἀφοῦ τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν ποινή του, πληρώνων δυὸ ἀσημένια σκοῦδα. Τὴν ἀμοιβὴ ποῦ μοῦ ἔδωσαν γιὰ νὰ παίξω σήμερα τὸ ρόλο μου, δυὸ σκοῦδα ἴσα-ἴσα, τὰ πῆγα τὸ πρωὶ μόνη μου στὸ μεγάλο Πρεβῶτο. Ἐπλήρωσα ἔτσι τὸ πρόστιμο τοῦ πατέρα μου, τὰ λύτρα του. Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴν ὑπόσχεσι ποῦ μοῦδωσαν, ὅτι θὰ τὸν ἄφιναν ἀμέσως, νὰ τοὺς κακούς!... βάζουν τὸν πατέρα μου στὸν κύφωνα! Κυττάξτε!.. κυττάξτε ἐκεῖ!..

Πραγματικῶς, λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὸ ὑπαίθριο θέατρο, ἐφαίνετο ὁ κὺρ Γκοντινώ, ἀντιστεκόμενος στοὺς δημίους, ποῦ ἤθελαν νὰ τὸν βάλουν διὰ τῆς βίας στὸ ἀτιμωτικὸ ἐκεῖνο μηχάνημα.

— Δικαιοσύνη! δικαιοσύνη!.. ἐφώναξε ἡ Νικέττα μ' ὅλη της τὴ δύναμι. Δικαιοσύνη χάριν τοῦ ἀθῴου!

Ἡ παλλομένη φωνή, τὰ δάκρυα καὶ ἡ χειρονομίες τῆς Νικέττας, ποῦ πρόσταζαν μαζὶ καὶ ἱκέτευαν, ἐξήγειραν ἀληθινὴ τρικυμία.

Τὸ πλῆθος ταράχθηκε, ἀνασταστώθηκε, ἀγανάκτησε, ἔφριξε· χίλια στόματα ἄρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Δικαιοσύνη! Δικαιοσύνη!..

— Ὁ ἄνθρωπος ἐπλήρωσε! ἐβροντοφώνησε κάποιος. Πῶς τὸν βάζουν στὴ μπερλίνα;

— Αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστο! βρυχήθηκε ἄλλος.

— Φοβερὴ ἀδικία! ἐπρόσθεσε τρίτος· ἀνυπόφορη τυραννία!

— Αἶσχος! οὐρλίασε τέταρτος.

(Ἕπεται τὸ τέλος) **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ**

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΕΡΑΝΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Προσκυνητής, καὶ σύρθηκα στὸ πλάϊ τοῦ [δρόμου
ὡς τὴ χρυσῆ σας τὴν ἀκροθαλασσιά,
στάχυα μεστά,—χαϊδέψετε τὸ μέτωπό μου,
ζωῆς ραντίστε ἀπάνω του δροσιά...

Στὸ φουντωμένο πρόσωπο δροσάτο ἀγέρα,
χάδι γλυκὸ 'στὰ ἱδρόβρεχτα μαλλιά,
φέρτε μου μὲ τὸ κῦμά σας βαθειά, ἀπὸ [πέρα,
ποῦ φτερουγοῦν τὰ σύννεφα καὶ τὰ πουλιά!.

Ἀπόσταση...ἄχ, κ' εἶναι μακρυά, κι' ὅλ- [λοίμονό μου!..
Κι' ἐδῶ—μὲ πάει 'στὰ περασμένα ἀγάλι
Τὸ κῦμα, -- ὡς κάτω, στῶν θόλων τὸν [βυθό...

Σώθηκαν κ' οἱ φτελιὲς 'στὸ πλάϊ τοῦ [δρόμου,
ποῦ ἡλιοψημένος, στεγνός, μοῦ γνέφει πάλι
— Τώρα! Νὰ ξαποστάσω καὶ — θάρρῶ...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κορ.Β.

ΣΥΝΝΕΦΑ

Σεῖς τοῦ Χειμῶνα οἱ σύντροφοι,
σύννεφα μολυβένια,
ποῦ ὑψώνεστε στὸν οὐρανὸ
στοῦ Ἀπρίλη τὴ βραδυά,
καθὼς σᾶς βλέπω, μέσα μου
νοιώθω μιὰ ἀπόκρυφη ἔννοια
θαμμένη, ποῦ ἐζωντάνεψε
καὶ τρώει μου τὴν καρδιά.

Σεῖς τοῦ Χειμῶνα οἱ σύντροφοι,
σύννεφα μολυβένια,
σὰν τί ζητᾶτε σιωπηλὰ
στοῦ Ἀπρίλη τὴ βραδυά;
Φύγετε, παίρνοντας μαζί
τὴν κρύφια μου τὴν ἔννοια...
Φύγετε πιά... Τὴν Ἄνοιξη
προσμένει μου ἡ καρδιά!..

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ ΜΟΥ

(Γιὰ τὸν κ. Γ. Ξενόπουλο)

Κλεισμένος μέσα στὸ γραφεῖό του, συλλογιζότανε. Μπροστά του κ' ἐπάνω στὸ τραπέζι μὲ τὴν πρᾶσινη τσόχα, χαρτιά, ἄλλα γραμμένα κι' ἄλλα ἄγραφα, ριγμένα φύρδην - μίγδην, μία φιάλη μελάνη κόκκινη, μία πράσινη, μία μαύρη καὶ μία ... λησμόνησα δὲν εἶχε μπλέ, 4 πέννες, 2 μολυβδοκόντυλα (τὸνα ἦταν κοκκινογαλάζιο), ἕνας σουγιᾶς ἀνοικτός, ἕνας χάρακας, ἕνας γνώμονας, κάνα δυὸ φύλλα συνεσόχαρτο, ἕνα σβυστῆρι, τὸ κρύσταλλο γιὰ τὰ γραμματόσημα, φάκελλοι (οἱ περισσότεροι λερωμένοι ἀπὸ τὴν ἀποσελίδα του), ἕνα διπλότυπο, 2—3 σφραγῖδες, ἕνα tampon καὶ δίπλα στὸν τοῖχο ἕνα ρολόγι, τὸ σύρμα καὶ τό... καλάθι γιὰ τὰ χρηστα,—μὲ συγχωρεῖτε ἂν λησμόνησα τίποτε ἄλλο—,αὐτὰ ἦσαν ὅλα ὅλα ποῦ ἀντελήφθηκε τὸ μάτι μου μόλις μπῆκα ἀπροειδοποίητος στὸ γραφεῖό του... Μὲ τὰ λεπτά του δάκτυλα κρατῶντας νευρικὰ τὴν πέννα του καὶ δαγκάνοντας τὴν οὐρά της, συλλογιζότανε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε συννεφιάσει τὸ πρόσωπό του καὶ εἶχε ἀπορροφηθῆ ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποιές σκέψεις, ὅταν συνῆλθε στὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ σηκωθῆ, νὰ μὲ χαιρετίση καὶ νὰ μοῦ δώση κάθισμα.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσω, ἐξαιρετικὰ σοβαρὸς μοῦ παρουσίασε τὴν ἀλληλογραφία μου. Τὸ πρῶτο γράμμα ἦταν τοῦ Τέλλου Ἄγρα. Παράπονο ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τὸ γράμμα του μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Πάλλη ψηφία. Ὁ φίλος μου αὐτός, ποὔναι καὶ ὁ μοναδικός μου, αἰωνίως παράπονα ἔχει... Ζητεῖ νὰ τὸν παρηγορήσω ἐγὼ ἐκεῖ ποὺ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ μὲ παρηγορήση αὐτός... Τὸ δεύτερο τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου,ἔπειτα μερικὰ ἄλλα καὶ στὸ τέλος τὰ ἔντυπα. Τὰ κύτταξα βιαστικὰ καὶ τἄρησα. Λοιπόν, τοῦ λέγω, τί ἔγραφες τώρα; Πρῶτα, μοῦ εἶπε, ἤθελα νὰ ξεύρω γιατὶ οἱ 70 πατέρες ἐξήγησαν τὴν Ἑβραϊκὴ λέξι «Μπαρασίχ» ὁ Θεὸς καὶ ὄχι οἱ Θεοὶ στὴν ἀρχή, ἐκεῖ ὅπου λέγει «οἱ Θεοὶ ἔπλασαν τὸν κόσμο...»—Μὰ ἀγαπητέ μου, τοῦ λέγω, γι' αὐτὸ τἄχες χαμένα, ὅταν ἦλθα; Ἐὐγέ σου! Αὐτὸ τὸ εἶπε ἕνας σοφὸς καὶ τὸ παραδέχθηκε καὶ ὁ Ρενὰν καὶ ἄλλοι φιλόσοφοι, πῶς ἦταν ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερο. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν εἶναι γιὰ μᾶς, οὔτε καὶ τὸ γιατὶ ὁ Ἰάκωβος λέγεται ἀδελφόθεος, οὔτε καὶ ἄλλα πολλὰ ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τὰ θυμηθῶ αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Δὲν ρωτοῦμε τὸν κ. Ξενόπουλο; μοῦ λέγει:

— Μὰ ἐγὼ δὲν ξεύρω τί ἀκριβῶς νὰ τὸν ρωτήσωμε· ἄφησε ποῦ δὲν εἶναι καὶ Θεολόγος. Θὰ τὸν ρωτήσω ὅμως τοῦ εἶπα κάτι πρακτικώτερο. Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν κ. Ξενόπουλο νὰ μᾶς πῆ, κάνει τὰ παιδιά, καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι μαθηταὶ Α' ἢ Β' γυμνασίου, νὰ ἐξενάζουνε τέτοια ζητήματα γιὰ νὰ ὑποστηρίζουν ἴσως τὴν πολυθεΐα καὶ νὰ ἐπιχειροῦνε νὰ εὕρουνε (μὲ τρόπο ποῦναι τὰ γελᾶη κανένας) τὸν διπλασιασμὸ τοῦ κόσμου ποῦ βρίσκεται κατὰ τὸν Πλάτωνα «εἰ δύο δοθεισῶν εὐθειῶν δύο μέσαι ἀνάλογοι εὑρεθοῖεν» καὶ ποῦ δὲν τὰ κατάφεραν καὶ τόσο τόσοι καὶ τόσοι σοφοὶ καὶ φιλόσοφοι 'ς Ἀνατολὴ καὶ Δύση; Γιατὶ καὶ γι' αὐτὸ μοῦκαμε λόγο κάποτε ὁ Ὡραιοπαθής, ὁ γραμματέας μου.

Πειρακτήριον

ΤΙ ΕΙΝΕ ΖΩΗ;

Ἐπλησίαζα νὰ τελειώσω τὴς ἀπαντήσεις, 'στὸ λεύκωμα μιᾶς φίλης μου, ὅταν ἔφθασα 'στὴν ἐρώτηση: Τί εἶνε ζωή; Ἀλήθεια, τί εἶνε ζωή; Ποτὲ μου δὲν τὸ εἶχα συλλογισθῆ. Ἔμεινα ὥρα πολλὴ συλλογισμένη, μὲ τὴν πέννα 'στὸ χέρι, καὶ νὰ τί ἔγραψα.

Ἡ ζωὴ μοιάζει σὰν μιὰ κόρη ὥμορφη γελαστή, ποῦ μᾶς τραβᾶ σ' ἕνα δρόμο μακρὺ ποῦ δὲν ξέρουμε ποῦ θὰ τελειώση. Ἐμεῖς χαρούμενοι τὴν ἀκολουθοῦμε, γιατὶ ἔχει κάποια δύναμι ἀπάνω της ποῦ μᾶς κάνει νὰ τὴν ἀγαποῦμε καὶ γιατὶ εἶν' ὡραῖος ὁ δρόμος ποῦ μᾶς δείχνει. Κάπουκάπου κανένα μικρὸ χαντάκι μας κόβει τὸ δρόμο, μὰ εὔκολα τὸ ὑπερπηδοῦμε—εἶνε ἡ μικρὲς λύπες ποῦ ἀμέσως διαλύονται 'σὰν μικρὰ συννεφάκια.—Κ' ἐν ᾧ γεμάτοι χαρὰ ἐξακολουθοῦμε τὸν ἀτελείωτο δρόμο μας, γοητευμένοι ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο ποῦ ἁπλώνεται γύρω μας, νὰ ἕνα βαθὺ χαντάκι βρίσκεται μπρός μας καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, βρισκόμαστε μέσα 'στὸ βάθος του! Τότε μόνο συνερχόμαστε καὶ καταλαβαίνουμε τὴν εὐτυχία ποὺ χάσαμε· κ' ἐνῷ ἀπελπισμένοι σηκώνουμε τὰ μάτια ψηλὰ κ' ἑτοιμαζόμαστε νὰ ὑποκύψωμε 'στὴ σκληρὴ μας μοῖρα, *βλέπομε ἐκεῖ πάνω ἕνα γλυκὸ* πρόσωπο νὰ μᾶς χαμογελᾶ—εἶνε ἡ Ἐλπίς.—Ἀμέσως καταλαβαίνουμε μέσα μας μιὰ νέα δύναμι κι' ἀρχίζουμε ν' ἀνεβαίνουμε σιγά - σιγά τ' ἄταχτα σκολοπάτια τοῦ κρημνοῦ καὶ νά. πάλι βρισκόμαστε 'στὸ ἀντίθετο μέρος ἀπὸ κεῖ ποὺ πέσαμε. Στεκόμαστε λίγο νὰ συνέλθωμε κ' ἐξακολουθοῦμε τὸν ἀτελείωτο δρόμο μας, ὡς που μιὰ μέρα ἄξαφνι θὰ πέσουμε σ' ἕνα λάκκο, χωρὶς τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναβγοῦμε, γιατὶ θάν' ὁ τάφος μας.

Μυσωπίς

Η ΞΑΣΤΕΡΙΑ

Ὁ οὐρανὸς ἐπῆρε πάλι
Τὸ χρῶμά του τὸ γαλανὸ
Καὶ σὲ μιὰν ἄκρη του προβάλλει
Τὸ τόξο τὸ χρωματιστό.

Ὁ ἄνεμος πιὰ δὲν φυσάει
Μὲ τόσο ἄγρια μουγγριτά,
Καὶ τὸ πλατάνι δὲν λυγάει.
Μιὰ αὔρα πνέει ἐλαφρά.

Καὶ τὸ ἀδύνατο καλάμι
Ποῦ πῆγε νὰ ξερριζωθῆ,
Γέρνοντας λίγο στὸ ποτάμι,
Ξαναστήκωνει τὴν κορφή.

Αὐτὸ ποῦ βλέπομε στὴ Φύσι,
Ὅμοια συμβαίνει στὴ Ζωή:
Ἡ δυστυχία θὰ μᾶς ἀφίσῃ,
Χαρὰ θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς βρῇ.

Φτωχὸ Χαμομηλάκι

«ΤΕΝΕΔΟ»

Ἕνας Κρητικός, ἐπιστρέφων κάποτε εἰς τὴν πατρίδα του, ἀναγκάσθηκε ν' ἀποβιβασθῆ εἰς τὴν Τένεδον, ἐπειδὴ τὸ βαπόρι εἶχε πάθῃ κάποια βλάβη, καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήση τὸ ταξεῖδι του.

Μόλις ἀποβιβάσθηκε, ἐζήτησε φυσικὰ νὰ μάθῃ σὲ ποῖο μέρος βρισκότανε. Καὶ ρώτησε ἕνα περαστικὸ διαβάτη μὲ τὴ ἰδιόρρυθμη προφορά του: «Τ' ἔνε 'δῶ;»

«Τένεδο!» ἀπήντησεν ἀνύποπτος ὁ διαβάτης.

Ὁ Κρητικὸς ὅμως ἐνόμισε ὅτι δὲν καταλαβε καὶ τὸν ξαναρώτησε: «Δὲ μοῦ λές, πατριώτη, τ' ἔνε 'δῶ;»

«Τένεδο!» ἐπανέλαβε μὲ ἔκπληξι ὁ διαβάτης. Ὁ Κρητικός, νομίσας τότε ὅτι τὸν κοροϊδεύει, ἐγειρεν ἐξω φρενῶν· «Μωρ' θὰ μοῦ πῆς τ' ἔνε 'δῶ;» ἐρώτησε γιὰ τρίτη φορά, ἁρπάζων τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον ἀπὸ τὸ γιακᾶ.

«Τένεδο σοῦ λέω χριστιανέ μου!» ἐπανέλαβε ὁ νησιώτης, καὶ τό 'βαλε στὰ πόδια, μόλις κατορθώσας νἀποσπασθῆ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐξαγριωθέντος Κρητικοῦ, τὸν ὁποῖον, μὲ ὅλον του τὸ δίκηο, θὰ ἐπέρασε γιὰ τρελλό.

Κλέφτικο Βόλι

ΔΙΑΦΟΡΑ ΛΕΞΕΩΣ

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1809, ἄναν ὁ στρατηγὸς Λάν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ γερὴ μάχη, κατέλαβε τὴν Ρατισβῶννα, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἐπιτελείου, πληγωμένος, φθάνει δρομέως, καβάλλα 'ς τάλογό του, 'ς τὸ μικρὸ λόφο, ὅπου ὁ Ναπολέων, πληγωθεὶς κι' αὐτός τὸ πρωὶ 'ς τὴ φτέρνα, στεκότανε περιτριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς στρατηγούς του.

Ὁ ἀγγελιαφόρος πεζεύει καὶ μόλις στεκόμενος 'ς τὰ πόδια του, μὲ ροῦχα γεμάτα σκόνη καὶ αἷμα, «Μεγαλειότατε! φωνάζει μὲ ἐξάλλη φωνή, ἡ Ρατισβόννα ἔπεσε! Κυτάξετε τὴς σημαῖες μας πῶς κυματίζουν στὰ τεῖχη της! Μεγαλειότατε, κυττάξετε τοὺς ἀετοὺς σας!»

—Κύριε ὑπολοχαγέ, ἀνακράζει ὁ Ναπολέων, εἶσαι πληγωμένος, μοῦ φαίνεται;

—Κάτι καλλίτερον, Μεγαλειότατε, πεθαίνω!» ἀποκρίνεται ὁ ἥρως. Καὶ πέφτει 'στὰ πόδια τοῦ αὐτοκράτορος...

(Ἐκ τοῦ *Γαλλικοῦ*) *Φαιδρὸς*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *διδάσκαλος*: — Πῶς; τὸ «Θανάσης» τὸ σης τὸ γράφεις μὲ ἦτα ὑπογεγραμμένη; καὶ μὲ δυὸ μβλιστεκ ὑπογεγραμμένες;! Γιατί;

Ὁ *μαθητής*: — Μὰ φυσικά... Ἀφοῦ ἔχη μπροστά του καὶ νὰ κτ! θά;...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδιᾶς

* * *

Ρωτοῦν τὸν μικρὸ Γεώργο.

– Τώρα λοιπὸν ἡ μητέρα σου, στὴν Ἐπαρχία, ζῇ μόνη;

Κι' ὁ μικρός, παρεξηγῶν... ἀπὸ τὴν πεῖνα:

—Κτὶ ποῦ τὸ βρῆκε τἀλεῦρι γιὰ νὰ ζυμώνη;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐγγλεζάκα

* * *

Ὁ μικρὸς Τάκης; ἐγεννήθη εἰς τὰ Ψαρά. Εἰς τὸ σχολεῖον, τὸν ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος μὲ τὴν βεβιότητα ὅτι θὰ ἤκουε τὸ ὄνομα Κανάρης:

—Πότο; ἐγεννήθη, Τάκη, εἰς τὰ Ψαρά;

—Ἐγώ!

—Ντί, ἀλλὰ ἐγεννήθη καὶ ἕνας μεγάλος ἄνδρας...

—Ὁ μεγάλος μου ἀδελφός! ἀναφωνεῖ θριαμβευτικῶς, μετὰ μικρὰν σκέψιν, ὁ Τάκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἡρώων

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θριάμβου τοῦ Δικαίου

			ΚΟ			
		ΑΝ	ΚΗΣ	ΝΑ		
	ΡΗΣ	ΜΙ	ΤΣΟΣ	ΡΑ	ΝΗΣ	
ΚΑ	ΣΚΑ	Ι	Α	Ι	ΤΡΩ	ΚΑ
	ΔΗΣ	ΟΥ	ΔΡΟΥ	ΖΑ	ΜΗΣ	
		ΤΟΣ	ΛΟ	ΛΟΝ		
			ΚΟ			

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ ἀνδρῶν τοῦ 21.

β'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείας τοῦ Βυζαντίου

Ἄγνα Ξ	δράμι	Ν
ὀγ ἄν	Ε	πλοῦτον

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ξανθῆς Πριγκηποπούλας

V
* E * = Ὑγρὰ ἔκτασις.
* * R * *. = Εὐγενὴς τιτλοῦχος.
* * * B * * * = Πόσον;
* * * * E * * * * = Μήν.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 22ου φύλλου

α'.) Ἀμαζόνιος, Δούναβις, Νεῖλος, Σηκουάνας, Πάδος.—β') Faute de grives, on mange de merles.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Βιβλία παιδικά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* (60 εἰκόνες) δρ. 6. Χρυσόδ. δρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 0,60.

Τὸ Θοῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,

Ἕκαστον τετράδιον	δρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων	δρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων	δρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων	δρ. 3,—

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) δρ. 1,50, Χρυσόδ. δρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (*Κουρτίδου*). Σειρὰ Α' δρ. 1,20. Σειρὰ Β' δρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (*Ξενοπούλου*) δρ. 2. Χρυσόδετον δρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, δρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Πυρεισσώλης (24 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) δρ. 3,50. Χρυσόδ. δρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σπηλιωτάδου, δρ. 0,60.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9ην Μαΐου 1917.

ΕΙΝΕ συναιθισμένον φαινόμενον, *Νικητὰ τῆς Αὔριον*. Πολλοί, τώρα τὴν ἄνοιξι, καταλαμβάνονται ἀπὸ μιὰ ἀτονία. Δὲν *μποροῦν οὔτε νὰ* σκεφθοῦν καλά, οὔτε νὰ γράψουν. Καὶ φυσικὰ ἀπαισιοδοξοῦν, γιατὶ ἡ αἰσιοδοξία, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐξωτερικῶν περιστάσεων, εἶνε ἀποτέλεσμα ψυχικῆς ἀξίας. Ὥστε μὴν ἀπελπίζεσαι γιὰ τὴν κατάστασί σου. Θὰ περάση. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι θὰ περνοῦσε γρηγορώτερα, ἂν πήγαινες σὲ καμμιὰ ἐξοχή.—Δέκα, μόνον δέκα λέξεις εἶχες βρῆ ἀκριβῶς, καὶ γι' αὐτὸ πῆρες μόνο Β' Ἔπαινο.

Ναί, *Μεσσηνιακὴ Ἀκτή*, Τὸ μάνευσα τὸ δυστύχημά σου, μόλις εἶδα τὸν πένθιμο φάκελλο. Ὁ καϊμένος σου ὁ πατέρας... πόσο τὸν λυπήθηκα! Παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σὲ παρηγορήση καὶ σ' εὐχαριστῶ ποῦ, μ' ὅλο σου τὸ πένθος, μὲ θυμήθηκες.—Ὄχι, ἡ πώλησις προηγουμένων τόμων δὲν περνᾷ στὸ ξεσπάθωμα.

Ἐννοεῖται, *Ἄλκη*· ὅταν ἔχω πολλὰ ἐγκεκριμένα διὰ μίαν Σελίδα, ἐκλέγω ὅσα χρειάζονται διὰ κλῆρου. Εἶσαι στὸν Γ' Ἔπαινον τῶν Λεκτῶν Λέξεων. Ὅσον διὰ τὴν Μαγ. Εἰκόνα ποῦ μοῦ στέλλεις σήμερα, εἶνε πολὺ καλὰ σχεδιασμένη καὶ θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῆ. Ἀλλὰ ὁ ζητούμενος ἀριθμὸς δὲν εἶνε καλὰ πλεγμένος μέσα στὴς σκιές. Ἐκεῖ στὴν ἄκρη, μόνος του, εὑρίσκεται ἀμέσως.

Νόστιμον τὸ πάθημα τοῦ *Φασκαμμιά*. Εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων,εἶδε πρῶτο-πρῶτο τὸν ἀριθμόν του, 1377. Τὸν ἐνθυμεῖτο καλά. Ἔψαξε ὅμως, βρῆκε τὴν ἀπόδειξι τῆς πληρωμῆς του καὶ τὸν παρέβαλε: ὁ ἴδιος ἀριθμός. Φαντασθῆτε τότε τὴν χαρά του! Ἀλλὰ δὲν ἐξέσταξε πολύ. Μία προσεκτικωτέρα ἐξέτασις τοῦ ἔλειξεν, ὅτι ἡ ἀπόδειξις ἦταν...περσινή.—Ἀλλὰ ὁ *Φασκαμιὰς* ἔκαθε κι' ἄλλο χειρότερο: δὲν ἔλαβε τὴν ἀπάντησίν του εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λ. Λέξεων καὶ ἔτσι ἔχασε, ὡς ἰσχυρίζεται, τοὐλάχιστον ἕνα Γ' βραβεῖον. Ἀτυχία!

Τὸ ἐξήγησα, *Λεγερή*, ὅταν ἀνήγγειλα αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα· «Βεντέττα» λέγεται ἓν ἄγριον ζῶιμον, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ φόνος ἑνὸς ἀνθρώπου τιμωρεῖται ὑπὸ τῆς οἰκογενείας του διὰ τοῦ φόνου ἑνὸς ἄλλου μέλους τῆς οἰκογενείας τοῦ φονέως. Τὸ ἔχουν ἀκόμη εἰς τὴν Σικελίαν καὶ εἰς τὴν Κορσικήν. Αἱ οἰκογένειαι ἐκεῖ δὲν καταφεύγουν πάντοτε εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ κανονίζουν τοὺς λογαριασμούς των μόνοι των· κ' ἔτσι αἱ ἔχθραι διαιωνίζονται. Βεντέττα θὰ πῆ ἐκδίκησις. Ἀλλὰ ἡ λέξις μένει ἔτσι, ἀμετάφραστη, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, διὰ νὰ ἐκφράζῃ τὸ ἔθιμον αὐτό.

Σὲ περιμένω, *Ὀλυμπιονίκη*, καὶ χαίρω πολὺ ποῦ πῆρες ψευδώνυμο. Νὰ μὴ μεταφράσης κανὲν ἀπ' αὐτὰ τὰ διηγήματά σου στὴν καθαρεύουσαν (γιατί; δὲν σᾶρέσουν ποῦ τἄχεις γραμμένα στὴ δημοτική;) ἀλλὰ νὰ γράφῃς ἄλλα διὰ τὴν Σελίδα, συντομώτερα καὶ καλλίτερα.

Ἔγεινεν ἡ ἐπιθυμία σου, *Περαστική*. Δὲν εἴπαμεν, ὅτι ἂν θέλουν οἱ ἀγοραστή, εἰμποροῦν νὰ πληρώσουν διαμιᾶς ἑνός, δύο, τριῶν μηνῶν φύλλα καὶ τότε ἐγώ, ἄμα λάβω ἀπὸ τὸν Πράκτορα τὰ χρήματα, τοὺς στέλλω τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας;—Ἂν θέλῃς Ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν φίλην μου ποῦ λές, νὰ τῆς ζητήσῃς διὰ Μικρᾶς Ἀγγελίας.

Γνθειοστάκι, ἂν θυμοῦμαι καλά, ἡ ἐπιστολὴ ποῦ σοῦ ἐκφράζει τόσην ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν, προηλθε ἐξ Ἀθηνῶν, παρ' ἀγνώστου καὶ εἰς ἐμέ. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ μάθῃ σήμερα καὶ ὁ ἄγνωστος, ὅτι «τὸν εὐχαριστεῖς μ' ὅλη σου τὴν καρδιά, ὅτι ἡ ἐπιστολή του αὐτὴ θὰ εἶνε γιὰ σένα ὡς ἕνα κειμήλιο καὶ ὅτι πάντα θὰ σκέπτεσαι τὸ κάθε τί ποῦ κάνεις, ὥστε νὰ μὴ διαψευσθῆ ποτὲ μιὰ καλὴ ἰδέα. Γιατὶ θὰ σοῦ εἶνε ἕνα εἶδος στηρίγματος νὰ συλλογίζεσαι: ἄν, μικρὸ παιδί, εἶχα τὴν εὐτυχία νἀκούσω. ἔναν ἔπαινο, πρέπει νὰ συνεχίσω καὶ μεγάλος».

Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ, *Κλέφτικο Βόλι*. Ἐκεῖνα τὰ ἔγραψεν ἐπίτηδες, γιὰ νἀκουσθοῦν αὐτὲς ἡ φωνὲς ποῦ σ' ἐθύμωσαν, ἀλλὰ ποῦ τὸν διασκεδάζουν πολύ. Θὰ τὸ ἰδῇς 'στὴν ἀπάντησί του. Ὅσο γιὰ τὴς παράξενες ἰδέες, νομίζεις πῶς τὴς πιστεύουν κ' οἱ ἴδιοι; Ἔτσι τὴς εἶπαν, στὸ θυμό τους. Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα δίδουν ἀφορμὴ σὲ συζητήσεις, σὲ σκέψεις, σὲ κίνησι, σὲ ζωή. Κι' ἀπ' ὅλ' αὐτά, ὄγαίνε καμμιὰ φορὰ καὶ μιὰ ἀλήθεια.

Καλὰ ἔκαμες, *Πρόσκοπε*, ποῦ μοῦ ἔστειλες καὶ ἄλλο. Ὅσο συχνότερα μοῦ στέλλεις, τόσο περισσότερες πιθανότητες ἔχει νὰ βλέπῃς κάπουκάπου κανένα νὰ δημοσιεύεται. Εὔχομαι τοῦ χρόνου νὰ σοῦ τύχῃ κι' ἄλλος καλὸς καθηγητής, σὰν κι' αὐτὸν ποῦ ἀποχωρίζεσαι τώρα μὲ τόση λύπη. Εἰς τὸν *Δ. Σ.* εἰμποριτς νὰ προτείνῃς Ἀλληλογραφίαν διὰ Μικρᾶς Ἀγγελίας.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, *Ἱερὸ Ἀγών*. Δὲν τὸ ἤξευρα, τωόντι, ὅτι ἡ «Ἀνάπλασις» κρένουσα ὅτι ἔπρεπε νἀναγνωσθῆ κ' εὐρύτερα, ἀνεδημοσίευσε τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Θρησκεία» Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν τοῦ κ. Φαίδωνος. Μεγάλη μας τιμή!—Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μοῦ γράφεις, σοῦ ἀπήντησα ἰδιαιτέρως. Εἴτε μὲ ταχυδρομικὸν δέμα, εἴτε μ' ἐπιδάτην, εἰμποροῦς νὰ μοῦ στείλῃς ὅ,τι θέλῃς. Θὰ γίνῃ δεκτὸν μ' εὐγνωμοσύνην, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν εἶνε, διότι εἰς τέτοιας περιστάσεις καὶ τὸ ἐλάχιστον εἶνε πολύ...

Τὸ *Ἐγγλεζάκι* φρονεῖ, ὅτι ὁ κ. Αἰγινήτης πρέπει νἀνακηρυχθῆ «εὐεργέτης τοῦ μαθητικοῦ κόσμου», διότι κατήργησε τὰς ἐξετάσεις. Πολὺ θὰ παραξενευόμουν, ἂν ἄλουγα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τὸ ἐναντίον...

Νὰ καὶ ὁ *Ἄρης*, ποῦ τὰ ἔχει μὲ τοὺς Λυκειάρχας, διότι αὐτοί, μὲ ὅλην τὴν κατάργησιν, ἐννοοῦν νὰ κάμουν ἐξετάσεις καὶ φέτος. Ἀλήθεια, εἶδα κ' ἐγὼ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ σχολεῖα δὲν θὰ συμμορφωθοῦν. Κρίνουν, φαίνεται, ὅτι ἐκεῖ πηγαίνουν ὅλο πλουσιόπαιδα, ποῦ καὶ τώρ' ἀκόμη εἰμποροῦν νὰ τρέφωνται καλά. Ποιός ξέρει!—Τὰς λύσεις τοῦ *Ἄρεως* τὰς ἔλαβα.'Αλλὰ νὰ μὴ μοῦ γράφῃ τρία γράμματα τὴν ἑβδομάδα, γιατὶ δὲν ξέρω σὲ ποιὸ νὰ πρωταπαντήσω. Ἔνα, τὸ πολὺ δύο, ὁρκοῦν.

Τὸ *Θαλασσοπούλι τοῦ Σπόλου* μοῦ ἐνθυμίζει ὅτι ἀπὸ τὰς 10 αὐτοῦ τοῦ μηνὸς ἔπαυσαν τὰ μαθήματα καὶ ἄρχισαν εἰ δεκαπαί. Ὥστε τώρα πρέπει νὰ γίνουν πολλοὶ Διαγωνισμοί. Τὸ ἔχω ὑπ' ὄψει μου. Ἀπὸ τὸ προσεχές, εἰς κάθε σχεδὸν φύλλον, θὰ ἔχω ἢ Ἀποτελέσματα ἢ Προκήρυξιν.

Τὸ *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ* μοῦ γράφει: «Μὲ τὰ ἄνθη τοῦ Μαΐου, ἔλαβα καὶ τὴν ἀγαπητήν μου Διάπλασιν... Ὅταν μᾶς ἔφεραν μίαν ἀνθοδέσμην, ἤῦρα καὶ τὸ φύλλον εἰς τὴν θύραν, ὅπου ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ εἶχε ρίξῃ ὁ ταχυδρόμος. Καὶ τὸ πῆρα μαζὶ μὲ τὴν ἀνθοδέσμην. Ἀλλ' ἐνῶ ἀγαπῶ τόσον πολὺ τὰ ἄνθη, ἔδωσα τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὴν ἀδελφήν μου κ' ἐγὼ ἄρχισα νὰ διαβάζω τὸ φύλλον...» Τί τρυφερὰ λογάκια! Πόσην ἀγάπην ἐκφράζουν!

Καρδινάλιε Ρισελιέ, σοῦ ἐκάκιωνα τὸ ψευδώνυμόν σου. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως πότε θὰ τὸ ἰδῆς. Γιατὶ ξέρεις, τὸ γράμμα σου ἀπὸ τῆς 16 Ἀπριλίου, μόλις σήμερα τὸ ἔλαβα.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀφρισμένο Κῦμα, Μπομπότα, Ἄθως* καὶ *Ἑλληνικὴ Φιλοξενία*.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Ἡλιοβασίλεμα».— «Ἀπείθεια».— «Γιὰ ἕνα φίλο».—«Τὸ δίκρανον».—«Λύκαινα καὶ Ἀλεποῦ».—«Στοχασμοί».—«Σκέψεις καὶ Γνῶμαι».—«Ἀνοιξις».—«Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ὁριζόμενος».— «Τὸ θωρηκτὸν ὁ Ἐκδικητής». — «Ἀπὸ ἕνα βράδυ».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΕΣ

Συμφώνως μὲ ὅσα εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὑπενθυμίζω εἰς τοὺς κατωτέρω Πράκτορας τὸ χρέος των καὶ τοὺς παρακαλῶ δημοσίᾳ νὰ σπεύσουν νὰ τὸ ἐξοφλήσουν. Εἶνε καὶ ἄλλοι ἐκτὸς αὐτῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω σήμερα τόπον, θὰ τοὺς ἀναφέρω εἰς τὸ προσεχές,—ἐκτὸς ἐὰν ἐν τῷ μεταξύ, λάβω τὰ χρήματα ποῦ μοῦ ὀφείλουν.

Χ. Δ. Γερακίνης, Χαλκίς,	Δρ.	7,10
Ἐμ. Ι. Πνευματικός, Πόρτ-Σαΐτ,	»	13,10
Βασίλ. Ν, Λαμπίρης, Ἀθῆναι,	»	7,50
Σταμ. Μπάτσης, Κέρκυρα,	»	8,80
Λεων/δας Σιδεράτος, Belcas,	»	46,50
Παν. Γ. Γλυκοφρύδης, Φιλιατρά,	»	18,20
Γεώρ. Σ. Κουτσουλέντης, Κόρινθος	»	4,20
Θεοχ. Ι. Ἀντωνόπουλος, Κυπρισσία,	»	49,30
Εὐάγ. Μπεκρῆς, Χαλκίς,	»	11,10
Χρῆστος Β. Κάγκλης, Κόρινθος,	»	22,50

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Καρδινάλιος Ρισελιέ*, ἀ, (ΧΠ). *Μελαγχολικὴ Ναυτοπούλα*, κ. (ΣΠ). *Βυζαντινὴ Νίκη*, κ. (Ο). *Θαλασσία Νύμφη*, κ. (ΣΤ). *Ὀλυμπιονίκης*, ἀ. (ΑΔ). *Τρελλὴ Ψυχή*, κ. (!!).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Μεγαλοπρεπὴς Βόσπορος*, ἠ, *Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ*, ἀ. *Λιγερή*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Νίκη* (Ο) μὲ *Ἴριδα, Πατρινὸ Διαβολάκι, Μαρίδα τοῦ Φιλήρου.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἔφηβον Ἑρμῆν* (ἔχων ἀμφιβόλῃ τὰ βραβεῖα τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν ἀπ' ὅσα μοῦ ἔστειλες, κανὲν δὲν ἦτο δημοσιεύσιμον) *Π. Γ. Φούφ.* (βεβαίως καὶ αὐτὸ εἶνε ξεσπάθωμα· μὰ δὲν ἐδιάβασες τὴν προκήρυξιν;) *Νυκτολούλουδο* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ τὸν καθηγητήν σας ποῦ σᾶς ἐσύστησε τὴν Διάπλασιν ὡς «μορφωτικὴν καὶ ἠθικωτάτην»·) *Μικρὸν Ἀχαιὸν* (τότε λοιπόν, ποῦ θὰ εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τώρα...) *Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας* (ναί· καὶ 'ς ἕνα τέτοιο τετράδιο μπορεῖς νὰ γράψῃς τὴν Συλλογήν σου·) *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* (ἔχει καλῶς·) *Ἀκτὴν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εἶνε ἀκόμη, ἀλλὰ χωρὶς ψευδώνυμον·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Κωνστ. Δ. Ἐλ.* (τοῦ ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἄλλαι μὲ τὸ ψευδώνυμόν του· ὄχι πάλι σὲ τόσο βαθμό!) *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου* (βεβαίως, πρέπει νὰ τὸν διαγράψῃς ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς σου, ἀφοῦ σοῦ καθυστερῇ·) *Θαλασσίαν Νύμφην, Ἑλληνικὸν Οὐρανὸν* κτλ. κτλ.

Ἀντ. Ν. Παβ., Νίκην, Τιάρκον, Ι. Μ. Ρυπτ., (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Τριανταφυλλένιο Διαβολάκι, Ἑλληνικὸν Θρίαμβον, Γ. Π. Νότ. (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***8ην Μαΐου***, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6ης Αὐγούστου.

307. Λεξίγριφος

Τῇς Κρήτης ἕνα ὄρος
Μὲ μέλος σου ἑνώνει:
Κ' ἀρχαῖον βασιλέα
Ταλαίπωρον δηλώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Κ. Καμβύσα

308. Συλλαβόγριφος

Ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
Ἕξαλα κοντὰ σὲ φῶς,
Καὶ ἀμέσως ἕνα χέρι
Τὸ ἁρπάζει ἀπ' τὴ λαβή του,
Ἀπ' τὴ θήκη του τὸ βγάζει,
Καὶ ἀρχίζει μὲ αὐτὸ
Τοὺς ἐχθροὺς νὰ κατασφάζῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Ι. Μακρυμιχάλου

309. Στοιχειοτονόγριφος

Ἓν ὄργανον φωτιστικόν,
Ἂν χάσῃ τὸ κεφάλι,
Θὰ γίνῃ ἀμέσως μουστικόν.
Βάλε του τώρα ἓν ἄλλο
Καὶ κίνησε τὸν τόνον,
Νὰ ἴδῃς ἓν ὄνομα κοινόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Φιλοσόφου

310. Αἴνιγμα

Μιᾶς βασιλίσσης τόνομα
Συγχρόνου μας λαμβάνεις.
Τὰ δυό του σύμφωνα ἀφαιρῶν,
Τὸ πρῶτον τρέπω εἰς μακρόν,
Τροφήν σου θὰ τὸ κάνῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

311. Γωνία

```
      +  * * * * *  *= Ἰσθμὸς τῆς Ἀμερικ.
    *  +  * * * *  = Ἔλλειψις ἀνέμου.
  * *  +  * * * *  = Ἀττικὸς συγγραφεύς.
* * *  +  * * *    = Ποταμ. τῆς Ἰταλίας.
* *    +  * * * *  = Ὡραῖον ἄνθος.
    *  +  * * * *  = Ποταμὸς τῆς Γαλλίας
       +  * * * *  = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
```

Οἱ σταυροὶ ποταμοὶ τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Κ. Τσιμηνάκη

312—316. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κρόνος, λύρα, πόρος, ἦχος, πῖλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἱππότου

317—319. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. Στοῦ—τὴν—ὅσο—βράντα.
2. Ὁ— —βροχὴ— —φοβᾶται.
3. Πολλὰ— —μυαλά.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγ. Σ. Κουβαρᾶ

320. Ἀκροστιχὶς

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποτὸν κοινόν:

1, Ἄνθος εὐῶδες. 2, Κρητὴς τοῦ Ἅδου. 3, Ἔπιπλον. 4, Ἀρχ. νομοθέτης. 5, Μέρος τοῦ σώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Ἀδρας

321. Φωνηεντόλιπον

Μλλν - κ - πρ - μλ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

322. Γρίφος

T L h

Πᾶν

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 6ου φύλλου

62. Σκλαμὶς (σάλα, μῦς.)—63. Ἴον - Ἴος. —64. Ὕαλος - αὐλός.

65.
```
Α Ε Μ Α
Ε Λ Ε Μ
Μ Ε Θ Η
Α Μ Η Ν
```

66.
```
Α     Χ     Α
    Ρ   Α I
  Ο Ρ N I Σ
    Α   I O
Δ     Α     Σ
```

67. *Μὴ κακοῖς ὁμίλει.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω.) —68. ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ (ἔτος, Τρίπολις, Ρούμελ, οὗτος, ὅπερος, λίπος, ἵππος, σελίς.)— —69. ΣΦΙΓΞ (Σύμφωνον, Φαντασία, Ἱερό, Γῆ, Ξηρός.)—70.—Πλούσιος ἐστὶν ὁ ἐν ὀλίγοις ἀρκούμενος.—71. *Τὰ σπουδαῖα μελέτα.* (Τᾶ - σπουδαῖ - α μὲ λε - τᾶ.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων ἐλήφθησαν ἀπὸ 3—9 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Αἰκατερίνη Ντασίου, Α. Β. Σταυρόπουλος, Ἀφ. Α. Ρόμπος, Σπ. Β. Ζάης, Ἑλένη Ἐπισκοπάκη, Μαρίκα Σαμαρτζῆ, Π. Κομνηνός, Μαρίκα Δ. Ἀλεξάκη, Γερμανόπας, Γ. Ὀλσσεν, Καλλιόπη Β. Σταυροπούλου, Γ. Β. Σταυρόπουλος, Χ. Γ. Βοΰλτσυης, Θ. Γραγουλόπουλος, Δ. Γ. Ζερμαλιᾶς, Ν. Μ. Βαλέρης, Γ. Ν. Μητσόπουλος, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Ὀδυσσεύς, Β. Α. Ἀλεξόπουλος, Μαρία Ν. Παναγιωτοπούλου.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Γ. Μ. Χατζημάρκου.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀθ. Α. Ρίζος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Δ. Π. Θεοδόσης, Μαρίκα Α. Ἔρυγκ, Ἐλ. Ε. Λοιδωρίκης, Ι. Ν. Ἀντωνάκης, Κατίνα Α. Γιάνη, Ἰω. Κ. Τζαβελλάκος.

ΛΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυφτόδημος.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Α. Ι. Μπούτος, Γ. Α. Σταυρόπουλος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπίτης.

ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΥ: Ἀθ. Ν. Κορώνης, Π. Παπακωνσταντίνου.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Διαβολάκι, Μαρία Οἰκονομοπούλου, Βάσω Οἰκονομοπούλου, Μ. Οἰκονομόπουλος.

ΗΠΕΙΡΛΙΩΣ: Ι. Κ. Κούρταλης, Π. Κ. Κούρταλης, Μαρ. Σταυριανοπούλου, Ἑλένη Μ. Πατρικίου, Ν. Δ. Φουντούκος, Ἀγγελική Θ. Πανάγου, Σωτηρία Δ. Φουντούκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΑΘ. ΡΟΜΠΟΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ν. ΚΟΡΩΝΗΣ ἐν Ξυλοκάστρῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουνίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι